

Z historie jednoty



První herna stolního tenisu v Líšni vznikla v hostinci „U Slezáků“ (spolkovém hostinci národně socialistické strany, tehdejší Brněnská, dnešní Trnkova ulice) už v roce 1931



Počátky stolního tenisu v líšeňském Sokole spadají do časného období první republiky. Tehdejší dorosteni A. V. Peříškoví, O. Ondráček, J. Kučera a S. Hanzl hrávali v šatně sokolovny po povinném cvičení. Později se „pinkávalo“ v Dělnickém domě, v líšeňských školách i hospodách, a později i v malém sále sokolovny (dnešní herna). V r. 1931 vznikl oddíl SK Líšeň, který hrál soutěžní utkání v sále hospody „U Slezáků“. Muži J. Anderle, O. Hudec, M. Šilar, J. Kučera, F. Studýnka a ženy Hromková a Studýnková tvořili základní historickou sestavu Líšeň. Jejich vrcholcem byl postup do I. třídy koncem třicátých let. Rozvoj hry byl pak výrazně ovlivněn „zlatým obdobím“ československého stolního tenisu, spojeného těsně před 2. světovou válkou a zvláště po ní se jménem několikanásobného mistra světa Bohumila Váni.

Po válce je již stolní tenis trvalou součástí Sokolské jednoty. V padesátých letech má oddíl 34 členů, 3 družstva mužů, dále družstva žen a družstvo dorostenek, dorostenek i žáků. Nejlepším stolním tenistou Líšeň a brněnského kraje byl v té době František Vyháněk, který spolu s Fišerem, Anderlem, Novotným, Maixnerem, Adámkem, Koubkovou a Muchovou bojoval v r. 1954 o titul mistra republiky družstev v Pardubicích.

Stolní tenis (1. část)



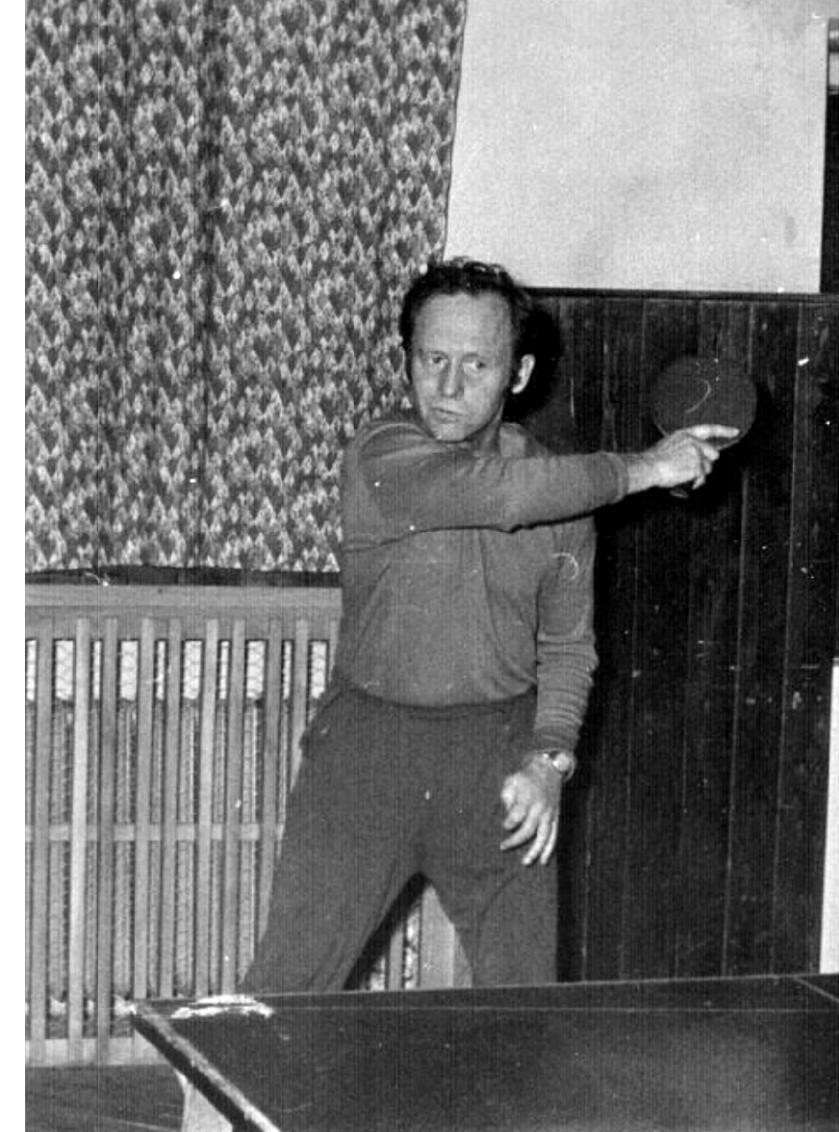
Velká éra líšeňského stolního tenisu: ligové družstvo v r. 1955, zleva shora - Fišer, Anderle, Novotný, Vyháněk, Fišerová, Koubková



Základní sestava líšeňského stolního tenisu počátkem sedesátých let: zleva Baka, Koubek, Wagner, Muchová, Muclinger, Koloušková, Vašíček, Střelec



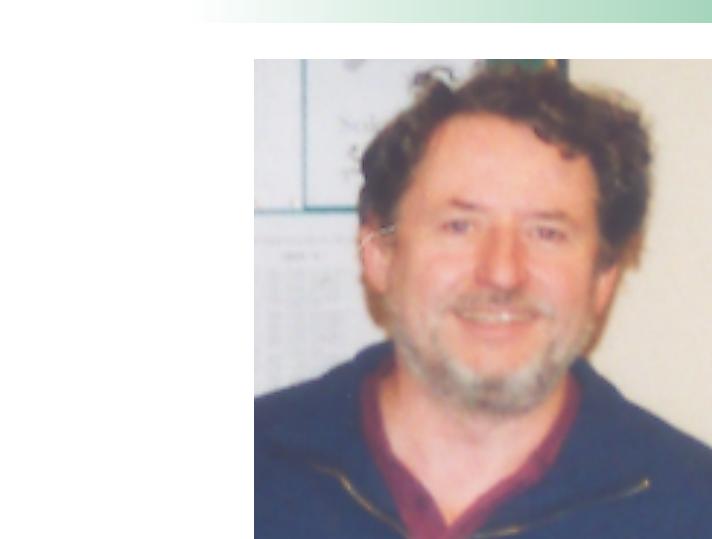
Manželé Koubkoví patřili k organizačním i hráckým oporám stolního tenisu padesátých a šedesátých let, Vladimír vedl oddíl do r. 1970, Bedřiška hrála i na mistrovství světa v Praze v r. 1963



Na přelomu padesátých a šedesátých let minulého století zažil oddíl další ze svých vrcholů, kterým byla účast ve druhé lize mužů. Příchod nového typu pálek i herního stylu v šedesátých letech však jakoby předznamenal určitý ústup ze slávy i pro líšeňský tenis. Dobré jméno oddílu z minulá však právě v této době přivedlo ke stolnímu tenisu řadu nových adeptů, kteří zůstali svému sportu dlouhodobě věrní a některí z nich dodnes tvoří základy družstev B a C v městských soutěžích mužů. Byly to zejména Ludvík Belcredi, Aleš a Ivo Gottvaldovi, Milan Honek a Jan Pelikán. Starší hráči Stanislav Farník a Karel Kašpar se mládeži ujali a zajistili i společné tréninky se zkušenými hráči té doby Oldřichem Vavřínem, Oldřichem Bakou a Milošem Sváňovským. Tréninkové zanícenosti a zájmy o sport líšeňských žáků si všiml i proslov „tát“ brněnských stolních tenistů, Láďa Hrubý z Moravské Slavie, který několik z nich pozval do brněnské základny stolního tenisu. Líšeň se zde neztratil. Brzy začali slavit úspěchy zvláště nezvyklá obranářská hra Jana Pelikána. V r. 1971 se objevila i v novinách historika o mladém talentu, která se připomíná dodnes. Na krajském přeboru starších žáků totiž zvítězil ve dvouhře Jan Pelikán z Líšeň, který porazil do té doby „neporazitelného“ republikového šampiona Zdeňka Bublíka z Moravské Slavie. Pod titulkem „Skromný preborník“ se v dobovém tisku píše, že poněkud vyjevený J. Pelikán se po vítězství v turnaji zeptal: „A co jsem to vlastně vyhrál?“. Údálost vyvolala v odborných kruzech stolního tenisu doslova zděšení a J. Pelikán si pak zahrál i na mistrovství republiky.



Sezóna 1969-1970 byla poslední, v níž A družstvo mužů Líšeň hrálo v dlouhodobé sestavě tvořené Bakou, Meixnerem, Danielem, Štětíkem a Koubkem. Již v této sezóně nastoupili mladí hráči, především Pelikán, Honek a Belcredi, kteří si již při premiérové účasti vedli velmi úspěšně. Naopak, nadějný mládežníci, Aleš a Ivo Gottvaldovi, řady líšeňských stolních tenistů po roce 1970 na čas opustili. Prvně jmenovaný přestoupil do Moravské Slavie, druhý se přechodně odstěhoval.



Ludvík Belcredi



Karel Kašpar

vodoucí oddílu stolního tenisu v 70tých a 80tých letech minulého století



.....pokládáme podlahu

Začínáme
Po devadesáti letech se dočkal malý sál sokolovny (dokončený v roce 1913) moderní rekonstrukce týkající se podlahy, střechy, šaten a hygienických zařízení



..... a hrajeme